

Arrest

nr. 56 785 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde Z. K.
geboren te K., op (in) X
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 08/10/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 25/12/1991.

Uit het Eurodacverslag van 08/10/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen op 24/09/2010. Tijdens haar verhoor op de dienst vreemdelingenzaken van 29/10/2010 verklaart betrokkene dat ze op 19/09/2010 uit Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) is vertrokken. Ze verklaart dat ze op 22/09/2010 in Brest (Wit-Rusland) aankwam en daar enkele dagen logeerden. Op 07/10/2010 zou ze per taxi naar België zijn vertrokken. Betrokkene verklaart dat ze niet eerder asiel vroeg en onderweg ook nergens werden tegengehouden. Wanneer betrokkene geconfronteerd wordt met het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac, blijft betrokkene ontkennen dat haar vingerafdrukken in Polen werden genomen. De verklaringen van betrokken kunnen bijgevolg niet als betrouwbaar worden bestempeld en legt bewust leugenachtige verklaringen af tegenover de Belgische autoriteiten. Betrokkene vroeg op 08/10/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken met haar man B. I. (°18/05/1988).

Op basis het Eurodacverslag werd op 10/11/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 12/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c. Ook haar echtgenoot is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt ze dat ze ver van Rusland wilden geraken. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaart epilepsie te hebben, echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig die deze verklaring kan staven. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen aanwijzingen dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Bovendien heeft betrokkene reeds de reis van Tsjetsjenië (Russische deelrepubliek) naar België ondernomen. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 29/10/2010 dat ze 6,5 maanden zwanger is. Op dit ogenblik zou betrokkene dus 7,5 maanden zwanger zijn, echter, er zijn geen medische attesten aanwezig die dit bevestigen. Gezien er evenmin aanwijzingen zijn dat de zwangerschap niet normaal zou verlopen, en gezien de verklaarde duur van de zwangerschap, zijn er geen redenen om aan te nemen dat betrokkene momenteel niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene en haar minderjarige kinderen het grondgebied van

het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van artikel 15 van de Dublinverordening. Verzoekster voert de schending aan van artikel 15 van de Dublin-Verordening, met name de Humanitaire clausule. Met name verzoekster is acht maanden zwanger. Hierbij legt verzoekster een document voor van de geneesheer van 27.10.2010. De bevalling is voorzien voor 16.01.2010. (stuk 2- 3). Verzoekster wordt hier reeds medisch opgevolgd door een geneesheer en het is niet geoorloofd om een zwangere vrouw één maand voor de uitgerekende data voor de bevalling te sturen naar een andere land om daar haar asielaanvraag te laten behandelen. Verzoekster haalt de zwangerschap aan om te vallen onder de toepassingsgebied van artikel 15 van de Dublin-Verordening”.

Verzoekster voegt in de repliekmemoirie toe: *“De tegenpartij haalt in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen documenten heeft neergelegd ivm. haar zwangerschap. Hieruit kunnen we enkel besluiten dat tijdens het interview hierover geen vragen werden gesteld. Er werd haar enkel de vraag gesteld van mevrouw bent u ziek of heeft u medische klachten. Hieruit kon verzoekster niet afleiden dat zij moest meedelen dat zij zwanger is. Zij legt alleszins bij beroep tot nietigverklaring medische documenten neer waaruit blijkt dat zij hoogzwanger is. Het is de nalatigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens de het interview haar vraag niet correct te formuleren. Verzoekster haalt de zwangerschap aan om te vallen onder de toepassingsgebied van artikel 15 van de Dublin-Verordening. Op het eerste middel van verzoekster antwoordt tegenpartij in haar memorie dan ook onafdoende om het argument als ongegrond af te wijzen, zodat het middel dan ook stand houdt.”*

2.1.2 In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 15 van de Dublinverordening. Ter ondersteuning houdt zij voor 8 maanden zwanger zijn en voegt zij een medisch attest toe.

Artikel 15 van de Dublinverordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is. (...)”

Door de gemachtigde werd over de zwangerschap van verzoekster in de te haren opzichte genomen beslissing van 26 november 2010 het volgende opgemerkt: *“Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 29/10/2010 dat ze 6,5 maanden zwanger is. Op dit ogenblik zou betrokkene dus 7.5 maanden zwanger zijn, echter, er zijn geen medische attesten aanwezig die dit bevestigen. Gezien er evenmin aanwijzingen zijn dat de zwangerschap niet normaal zou verlopen, en gezien de verklaarde duur van de zwangerschap, zijn er geen redenen om aan te nemen dat betrokkene momenteel niet zou kunnen reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3, §2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, (...). U dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”*

Aangezien verzoekster geen medisch attest aangaande de zwangerschap heeft voorgelegd en er evenmin aanwijzingen zijn dat de zwangerschap niet normaal zou verlopen, kan de gemachtigde wel degelijk oordelen dat verzoekster het verblijf in het Rijk wordt geweigerd en zij zich dient aan te bieden

bij de Poolse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Het gegeven dat verzoekster op het ogenblik van de beslissing beweerdelijk 7,5 maanden zwanger was, maakt niet automatisch dat haar een recht op verblijf moet worden verleend of dat haar asielaanvraag om die reden door de Belgische autoriteiten moet worden behandeld. Terwijl verzoekster vanzelfsprekend zelf verantwoordelijk is voor het gegeven dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd, en zich op heden nog steeds (illegaal) op het Belgisch grondgebied bevinden. Overigens, in zoverre uit het door verzoekster aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest zou blijken dat zij op heden niet meer mag reizen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster heeft nagelaten dit attest aan de gemachtigde te bezorgen, zodat deze hiervan geen kennis had. De gemachtigde kon met een attest waarvan hij niet eens kennis had, wat ook duidelijk blijkt uit de motieven van de beslissing aangaande de echtgenote, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij geen enkel attest aangaande haar zwangerschap heeft voorgelegd, en al zeker niet waaruit zou moeten blijken dat zij niet kan reizen, uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij zich in een van de in deze bepaling beschreven situaties bevindt. Het louter gegeven dat verzoekster zwanger is, maakt niet dat zomaar toepassing dient gemaakt te worden van voornoemd artikel 15. Verzoekster toont niet aan dat zij familieleden heeft in België en/of Europa, zodat een hereniging op grond van voornoemd artikel 15 niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat uit deze bepaling geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekster zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid. Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de verwerende partij rekening werd gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen.

Verzoekster toont geen schending van 15 van de Dublinverordening aan. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Andermaal verwijst zij naar de medische attesten die zij aan het verzoekschrift heeft gevoegd, en waarvan zij beweert deze te hebben neergelegd bij het verhoor en waarmee geen rekening is gehouden. Verzoekster voegt in de repliekmemoirie toe: *“Tegenpartij meldt in haar nota met de opmerkingen dat verzoekster geen enkel woord heeft gezegd over de zwangerschap. Hierop antwoordt verzoekster dat tijdens het interview hierover geen vragen werden gesteld. Er werd haar enkel de vraag gesteld aan mevrouw bent u ziek of heeft u medische klachten. Hieruit kon verzoekster niet afleiden dat zij moest meedelen dat zij zwanger is. Zij legt alleszins bij haar beroep tot nietigverklaring medische documenten neer waaruit blijkt dat zij hoogzwanger is. Het is de nalatigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens de interview zijn vraag niet correct te formuleren. En hierdoor kan verzoekster niet verantwoordelijk worden gesteld. Op het tweede middel van verzoekster antwoordt tegenpartij in haar memorie dan ook onafdoende om het argument als ongegrond af te wijzen, zodat het middel dan ook stand houdt. “*

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster geen enkel medisch attest heeft bezorgd aan de gemachtigde tijdens haar verhoor op 29 oktober 2010. Integendeel heeft zij zelfs met geen woord gerept over de zwangerschap, zoals ook blijkt uit het terugnameverzoek, dat door verzoekster werd ondertekend voor akkoord. Ook uit het schrijven aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, die in kennis wordt gesteld van de nopens verzoekster genomen bijlage 26quater, blijkt duidelijk dat verzoekster enkel een binnenlands paspoort heeft voorgelegd, doch geen medische attesten. Verzoekster kan niet dienstig, tegen de stukken van het administratief dossier in, ongestaafd voorhouden dat zij verschillende medische stukken heeft neergelegd bij haar asielaanvraag. Het gegeven dat verzoekster attesten toevoegt aan haar verzoekschrift, toont niet aan dat de gemachtigde hiervan ook kennis heeft gekregen tijdens het verhoor. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl verzoekster evenmin ernstig is waar zij poogt te laten uitschijnen dat zij niet zou zijn gehoord door de dienst Vreemdelingenzaken (“zonder dat de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen”). Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC